

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У.11865/15 (2012)
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављено од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, поступајући по пресуди Врховног касационог суда Узп 319/14 од 30.04.2015. године у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... број ..., чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из Новог Сада, Војводе Мишића број 15, против туженог Универзитета у Новом Саду, Факултета спорта и физичког васпитања, ради поништаја одлуке, број 01-132/2 од 25.01.2012.године, уз учешће заинтересованог лица мр Б.Б. из ..., ... број ..., у предмету избора сарадника у звање асистента, након одржане усмене јавне расправе дана 06.10.2015.године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Универзитета у Новом Саду, Факултета спорта и физичког васпитања, број 01-132/2 од 25.01.2012.године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Универзитет у Новом Саду, Факултет спорта и физичког васпитања да тужили А.А. из ... накнади трошкове управног спора у износу од 71.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореном одлуком Универзитета у Новом Саду, Факултета спорта и физичког васпитања број 01-132/2 од 25.01.2012. године, изборно веће Факултета спорта и физичког васпитања у Новом Саду прихватило је Извештај комисије за писање извештаја о пријављеним кандидатима за избор једног асистента за ужу научну област основне научне дисциплине у спорту и физичком васпитању, група предмета: ... изабрало мр Б.Б., у звање асистента за ужу научну област Основне научне дисциплине у спорту и физичком васпитању, група предмета:

Тужила је тужбом и поднесцима достављеним током поступка оспорила одлуку туженог и предложила да се поништи. Одлуку је оспорила због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене закона. Навела је да јој оспорена одлука није достављена што представља повреду правила поступка и ускраћивање Уставом загарантованог права да буде обавештена о разлозима одлуке, с обзиром да је у поступку избора учествовала. Истакла је да је тужени расписао конкурс 22.06.2011. године и исти објавио у Огласним новинама Националне службе за запошљавање дана 06.07.2011. године а да је овим расписан избор сарадника у звање асистента за ужу научну област основне научне дисциплине у спорту и физичком васпитању наставни предмет ..., на којој су учешће пријавиле тужила и заинтересовано лице. Тужбом је оспорила, у целини, правилност спроведеног поступка у раду и оцени Комисије из разлога јер је спроведен супротно одредбама Закона о високом образовању и унутрашњих аката туженог који поступак избора не регулишу у потпуности тј. у духу наведеног закона. Навела је да је текст објављеног конкурса, у делу који се односи на прибављање доказа о неосуђиваности погрешно наведен тј. супротно одредбама члана 62. став 4. наведеног закона, јер је овај требао да гласи “фалсификовање јавне исправе коју издаје високо школска установа”, уместо “ фалсификовање јавне исправе коју прибавља факултет”. На овај начин тужила је у односу на заинтересовано лице доведена у неравноправан положај јер заинтересовано лице уверење о кажњавању није прибавила, са којих разлога њена пријава, као непотпуна, није требало да буде узета у разматрање. У вези спроведеног поступка и оцењивања пријављених кандидата навела је да је ово спроведено супротно одредбама закона јер су овим регулисани само основни критеријуми о избору наставног особља у високошколским установама, па тако и асистената. Истакла је да су чланом 70. наведеног закона прописане две категорије звања сарадника, а чланом 72. утврђени су минимални услови за избор у ово звање, а оба члана закона упућују на опште акте тј. унутрашње акте установе који би требали ближе, детаљније, да регулишу ове услове. Статутом туженог, а ни Правилником о поступку за стицање звања и заснивања радног односа наставника и сарадника, ови услови, нису детаљно регулисани, већ непотпуно, штуро, спорадично и на неразумљив начин, и то у односу на органе, поступак и критеријуме за избор сарадника. Указала је на то да цео поступак доношења одлуке и то од момента састављања извештаја и оцене кандидата од стране Комисије за писање извештаја, па додавања мишљења о приговору на овај извештај спроведен је неправилно и незаконито. У вези оцењивања пријављених кандидата тужила је навела да су обе оцењене применом елемената који се односе на избор наставника, а не применом елемената за избор асистента, чиме је Б.Б. доведена у повољнији положај јер према годинама живота и стажа има већу оцену, иако је управо због ових услова имала право да конкурише за избор у звање наставника, а не асистента. У вези постигнутих просечних оцена на студијама навела је да Б.Б. има оцене: основне судије 8,20, дипломски рад 9 и после дипломске студије 3,29, а тужила: основне судије 8,17, дипломски рад 10 и магистарске студије 9. Истакла је да наводи извештаја о знању и вештинама заинтересоване (првакиња Војводине и Србије, освајач медаље и тд.) је лично мишљење чланова комисије, а на релевантан критеријум, јер нису предвиђени важећом квантификацијом и еволуцијом стручног и научног рада. Предложила је да Управни суд претходно прибави спорну одлуку туженог с обзиром на то да иста никад није достављена тужили и да ову тужбу третира као тужбу проистеклу због ћутања управе те донесе одлуку којом се тужба уважава и поништава одлука изборног већа Универзитета у Новом Саду, Факултета спорта и физичког васпитања од 20.01.2012. године донету у поступку избора у звање асистента за ужу научну област основне научне дисциплине у спорту и физичком васпитању – наставног предмета ... по конкурсном објављеном 06.07.2011. године.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, као и поднеску од 16.09.2015. године,

изјашњавајући се на наводе тужбе, оспорио тужбу у целости и предложио да суд тужбу одбије а тужила обавезе на накнаду трошкова поступка туженом. Посебно је истако да оспорава наводе тужбе који се односе на ћутање управе и навео да је тужила по завршетку поступка обавештена у складу са прописима. Указао је да се одлука о избору кандидата доставља кандидату који је изабран, а осталим кандидатима доставља се обавештење о одлуци о избору, сагласно одредбама члана 24. став 2. Правилника о поступку за стицање звања и заснивање радног односа наставника и сарадника. Указао је да се извештај комисије за писање извештаја о пријављеним кандидатима ставља на увид јавности, објављивањем у Билтену Универзитета, доступном на званичном сајту Универзитета и библиотеци факултета, те да су сва заинтересована лица имала право приговора на избор, као и то да је тужила уложила приговор, као и В.В. Комисија за писање извештаја о пријављеним кандидатима дала је мишљење да су оба приговора неоснована и остала код свог предлога из извештаја. У вези навода тужбе којим се оспорава правилност спроведеног поступка у сачињавању текста објављеног конкурса, тужени је навео да је у изради начињена техничка грешка, али да она не утиче на правилност спроведеног поступка јер изабрани кандидат ради више од 30 година у континуитету на факултету, до сада није осуђиван, нити факултет има сазнања да се против овог води било какав судски поступак, са којих разлога од МУП-а није тражено уверење. Истакао је да је факултет равноправно третирао све кандидате у погледу свих законских услова па тако и у погледу прибављања доказа о неосуђиваности, те како изабрани кандидат није била у обавези да сама прибави уверење ово нису били дужни да учине ни други кандидати. У вези оцењивања тј. вредновања елемената релевантних за доношење одлуке о избору, тужени је навео да је оно спроведено у свему сагласно одредбама напред наведеног Правилника и Статута факултета, да су елементи унапред били познати и доступни јавности, а да је након проведеног поступка Комисија констатовала да оба пријављена кандидата испуњавају услове за избор у звање асистента, да су обе у ово звање биле биране, а да је одлука у конкретном случају донета сагласно резултатима оцено свих чињеница и доказа које су кандидаткиње поднеле приликом конкурсисања, у складу са захтевима обрасца и оцено студената о педагошком раду сарадника. Указао је да кандидаткиње нису оцењиване применом елемената који се односе на избор наставника. Наиме образац за писање извештаја о пријављеним кандидатима прописује Универзитет у Новом Саду он је обавезан за све факултете у саставу Универзитета. Образац захтева од комисије да: наведе претходни наставни рад кандидата пре избора у звање асистента, садашњи наставни рад, мишљење студената о педагошком раду сарадника, а која је формирана у складу са општим актом факултета и остало, односно научне књиге, монографије, референце међународног нивоа, референце националног нивоа у другим државама, референце националног нивоа, саопштења на међународним научним скуповима, саопштења на домаћим научним скуповима, радове у којима је кандидат једини аутор и први коаутор и индекс компетентности, стручни рад. Са изнетог тужени сматра да је извршен избор сарадника у звање асистента у складу са Законом о високом образовању, Статутом факултета и Правилником о поступку за стицање звања и заснивање радног односа наставника и сарадника.

Заинтересовано лице, у свом одговору на тужбу оспорио је у целости наводе тужбе као неосноване. Посебно је навео да је на расписан конкурс поднела потпуну пријаву, онако како је текст конкурса гласио, да испуњава све конкурсом предвиђене услове за избор у звање асистента, те да је одлука о њеном избору правилна, при чему године њеног радног искуства нису опредељујуће већ њено богато педагошко искуство које преноси студентима што они цене кроз високе оцено које им дају приликом евалуација наставника и сарадника.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 06.10.2015. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС",

бр.111/09) према којој је усмена јавна расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима у присуству тужиле лично са пуномоћником адв. Браниславом Ступаром и пуномоћника туженог органа, а у одсуству уредно позваног заинтересованог лица.

Пуномоћник тужиле је у речи на усменој јавној расправи остао у свему код навода тужбе и свих досадашњих навода, предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновно одлучивање. Трошкове је тражила према трошковнику који је пуномоћник предао суду.

Пуномоћник туженог органа у свему је остао код навода из одговора тужбу и свих досадашњих навода и додао да општи акт – Правилник који регулише евалуацију наставника поводом изјава студнета постоји, факултет не би могао да добије акредитацију без тог Правилника.

Према списима предмета тужени је објавио конкурс за избор сарадника у звање асистента за ужу научну област основне научне дисциплине у спорту и физичком васпитању група предмета: ..., и изабрао мр Б.Б., овде заинтересовано лице, у звање асистента за ужу научну област Основне научне дисциплине у спорту и физичком васпитању група предмета Према тексту објављеног конкурса услови за избор су да кандидат има уписане докторске студије или академски назив магистра наука и прихваћен пројекат докторске дисертације, завршен претходни ниво студија са просечном оценом 8,00. Поред тога кандидат треба да испуњава и остале услове прописане Законом о високом образовању („Службени гласник РС“, бр. 76/05) и Статутом факултета. Наконведеног конкурса по објављеном конкурс комисија за писање извештаја пријављеним кандидатима дала је мишљење у извештају, да оба пријављена кандидата, тужилца и заинтересовано лице испуњавају услове за избор у звање на радно место асистента, али ценећи свеукупни ангажман заинтересованог лица као и њен досадашњи наставни рад дала предност наведеном кандидату.

Пресудом Врховног Касационог суда Узп 319/2014 од 30.04.2015.године уважен је захтев тужиле и укинута пресуда Управног суда, Одељења у Новом Саду III-25 У.2851/12 од 02.10.2014.године, којом је одбијена тужба тужиле поднета против одлуке туженог Универзитета у Новом Саду, Факултета спорта и физичког васпитања и предмет враћен истом органу на поновно одлучивање а из разлога јер су повређена права подносиоца захтева на правично суђење предвиђена одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије.

Код оваког стања ствари, по оцени Управног суда оспорена одлука туженог органа обухваћена је битном повредом правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр.33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр.30/2010), са разлога што образложење решења не садржи правне прописе и разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, из оспорене одлуке се не види да су дати разлози о примени посебних критеријумима већ садржи само разлоге о примењеним основним законом прописаним критеријумима за избор наставног особља у високошколским установама. Наиме, према одредби члана 18. Правилника о поступку за стицање звања и заснивање радног односа наставника и сарадника приликом оцењивања кандидата за избор у звање наставника асистената и сарадника у настави комисија примењује минималне критеријуме за одговарајућу област за избор наставника и сарадника факултета. Минимални критеријум за избор наставника и сарадника факултета спорта и физичког васпитавања налази се у прилогу овог Правилника и чине његов саставни део. Приликом оцењивања кандидата за избор у истраживачка звања Комисија примењује критеријуме које прописује надлежно министарство.

Са наведеног, по оцени Управног суда, како у оспореној одлуци нису дати разлози о примени посебних критеријума приликом вредновања квантитативних и квалитативних показатеља при доношењу одлуке о избору кандидата, не може се са

сигурношћу прихватити да је одлука од 25.01.2012.године донета правилном применом Закона о високом образовању и Правилника о поступању за стицање звања и заснивање радног односа наставника и сарадника а што и тужила основано наводима тужбе указује.

Са изнетих разлога, будући да је оспорена одлука донета уз повреду закона на штету тужиле Управни суд је применом одредби члана 40. став 1. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09) одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. У поновном поступку, тужила ће у смислу одредаба члана 69. став 2. Закона о управним споровима донети други акт у законом прописаном року при чему је везан правним схватањем суда, па ће у вези са тим на основу правилно утврђеног чињеничног стања за решавање ове управне ствари правилном применом материјалног права у складу са правним схватањем суда донети закониту одлуку.

Разматрајући захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, суд је имао у виду да из списка произлази да је у вези са покретањем и вођењем овог спора, имала трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, који је суд применом тарифног броја 43. и 42. а у вези са чланом 15. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр.121/12) одредио у износу од 16.500,00 динара, као и трошкове приступа на рочиште одржано дана 06.10.2015.године у износу од 16.500,00 динара и приступ на рочиште од 30.09.2014.године у износу од 16.500 динара, као и трошкове за поднесак од 09.04.2014.године у износу од 8.250,00 динара и захтев за преиспитивање судске одлуке у износу од 33.000,00 динара. Стога је сагласно одредбама члана 150., 153. став 1. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11, 55/14) чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима одлучио ако у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.10.2015. године, III-8 У.11865/15 (2012)

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП/РР